

Какъ Щурчо стана царь.

Приказка.

Всѣки го познава
Щурчо го наричатъ,
Ала въвъ селото
Всички го обичатъ.
Вечеръ по седѣнки
Денемъ по мегдана,
Тѣй съ години Щурчо
Работа не хвана.
Но веднажъ намисли
Тжпанарь да стане,
Като всички хора
Нѣщо да захване.
И реши се Щурчо
Самъ да се прослави,
Седна и съсъ грижа
Тжпанъ си направи.
Радостно зашета,
Пѣе и ударя:
— Азъ съмъ Щурчо шуравъ
Щурчо тжпанаря.
Че сиракъ останахъ
Викамъ и нехая,
Нито лошо мисля,
Нито грижи зная. —
Тѣй живѣ съ години
Щурчо въвъ селото,

Вечеръ по кръчмитѣ,
Денемъ на хорото.
Всички веселѣше,
Гладенъ не остана,
Съ тжпана заседналъ
Утромъ на мегдана.
Но веднажъ се вгледа
Въ пжтищата вѣчни, —
Тръгна Щурчо шуравъ
По страни далечни.
Тръгна да се скита,
Весело засвири,
По царства широки

Щастие да дири.
Ходи, де не ходи? ...